

Jan 19:31-37 ³¹Poněvadž byl den přípravy a Židé *nechtěli*, aby těla zůstala přes sobotu na kříži -- tu sobotu byl totiž velký den --, požádali Piláta, aby byly ukřižovaným zlámány nohy a *aby* byli sňati z kříže. ³²Přišli tedy vojáci a zlámali nohy prvnímu i druhému, kteří byli ukřižováni spolu s ním. ³³Když však přišli k Ježíšovi a uviděli, že je již mrtev, nohy mu nezlámali, ³⁴ale jeden z vojáků mu kopím probodl bok; a hned vyšla krev a voda. ³⁵A ten, který *to* viděl, vydal svědectví a jeho svědectví je pravdivé; on ví, že mluví pravdu, abyste i vy uvěřili. ³⁶To se stalo, aby se naplnilo Písmo: "Kost mu nebude zlomena." ³⁷A zase na jiném místě Písmo praví: "Uvidí, koho probodli."

DA – Touha věků 771.4 Kněží a přední muži byli překvapeni, že Kristus je již mrtvý. Smrt na kříži byla zdoluhavá. Jen těžko se určovalo, kdy vlastně život skončil. Nestávalo se, že by někdo zemřel do šesti hodin po ukřižování. Kněží chtěli mít jistotu, že je Ježíš mrtvý, a proto jeden z vojáků vrazil na jejich příkaz kopí do Spasitelova boku. Z rány vytryskla odděleně voda a krev. Všichni přítomní si toho všimli a Jan celou událost velice přesně zaznamenal: **Jan 19,34** „Jeden z vojáků mu kopím probodl bok; a hned vyšla krev a voda.“ (srv. TV 494.1)

DA – Touha věků 772.2 Ježíše ale nezabila rána kopím ani tělesné utrpení na kříži. Výkřik, který se „silným hlasem“ (Matouš 27,50; Lukáš 23,46) vydral z Jeho úst v okamžiku smrti, a proud krve a vody, který Mu vytekl z boku, svědčí o tom, že Mu puklo srdce. Roztrhlo se duševní trýzní. Zabil Jej hřích světa. (srv. TV 494.3)

EW – Ranné spisy 209.2 Když voják probodl bok Ježíše visícího na kříži, vytryskla odděleně krev a voda. Krev měla smýt hříchy těch, kteří uvěří v Jeho jméno, a voda měla představovat živou vodu, kterou Ježíš poskytuje věřícím, aby jim dal život.

DA – Touha věků 772.3 Kristova smrt připravila učedníky o naději. Hleděli na Jeho zavřené oči, svěšenou hlavu, zkrvavené vlasy, probodnuté ruce i nohy a svírala je nepopsatelná úzkost. Až do úplného konce nevěřili, že zemře, a nechtěli věřit ani tomu, že je opravdu mrtvý. Zármutek je zlomil a oni zapomněli, že jim to všechno Ježíš řekl předem. Nic z toho, co jim kdysi vyprávěl, je nedokázalo potěšit. Viděli jen kříž a na něm krvácející oběť. Budoucnost se jim zdála být temná a beznadějná. Ztratili víru v Ježíše, ale nikdy Jej nemilovali tolik, jako v této chvíli. Nikdy si Jej tolik nevážili a nikdy jim Jeho přítomnost tolik nechyběla jako právě teď. (srv. TV 494.4)

DA – Touha věků 772.4 Kristus byl učedníkům drahý i po smrti. Chtěli Jeho tělo důstojně pohřbít, ale nevěděli, jak to uskutečnit. (srv. TV 494.5)

Jan 19:38-42 ³⁸Po tomto Josef z Arimatie, který byl Ježíšovým učedníkem -- ale ze strachu před Židy tajným -- požádal Piláta, aby směl odnést Ježíšovo tělo. A Pilát svolil. Šel tedy a sňal jeho tělo. ³⁹Přišel také Nikodém, který k němu poprvé přišel v noci, a nesl asi sto liber směsi myrhy a aloe. ⁴⁰Vzali tedy Ježíšovo tělo a zavinuli je s těmi vonnými věcmi do lněných pláten, jak je to u Židů při pohřbu zvykem. ⁴¹Na tom místě pak, kde byl ukřižován, byla zahrada a v té zahradě nový hrob, v němž ještě nebyl nikdo pochován. ⁴²Tam kvůli židovskému dni přípravy Ježíše položili, neboť hrob byl blízko.

DA – Touha věků 773.3 Pilát Josefově žádosti vyhověl. Jan se stále ještě trápil tím, jak zařídit Mistrovi pohřeb, když se k němu vrátil Josef s Pilátovým příkazem k vydání Ježíšova těla. Nikodém přinesl asi sto liber vzácné a drahé směsi myrhy a aloe na balzamování. Ani těm nejváženějším občanům Jeruzaléma se nemohlo po smrti dostat větší pocty. Učedníky velmi překvapilo, že tak bohatí a vysoce postavení muži mají o pohřeb jejich Pána stejný zájem jako oni sami. (srv. TV 495.1)

DA – Touha věků 774.1 Opatrně a s úctou sami sejmuli Ježíšovo tělo z kříže. Při pohledu na Jeho umučené a probodnuté tělo se jim do očí draly slzy. Josef měl novou hrobku vytesanou ve skále. Připravoval si ji pro sebe, ale byla blízko Golgoty, a tak ji uvolnil pro Ježíše. Spasitelovo tělo s vonnou

směsí od Nikodéma pečlivě zabalili do plátna a odnesli do hrobu. Tři učedníci Mu narovnali zmrzačené nohy a probodnuté ruce Mu složili na bezvládnou hrud'. Galilejské ženy se přišly podívat, zda bylo pro mrtvé tělo jejich milovaného Učitele uděláno opravdu všechno. Na vlastní oči viděly, jak ke vchodu do hrobu přivalili obrovský kámen. Potom už Spasitel v klidu odpočíval. Ženy odcházely od kříže i od hrobu jako poslední. Už se stmívalo a na místě odpočinku stále ještě plakala pro svého Pána Marie Magdalská i ostatní Marie. Naříkaly nad údělem Mistra, kterého tolik milovaly. **Lukáš 23,56** „*Pak se vrátily a ... v sobotu podle přikázání zachovaly klid.*“ (srv. TV 495.3)

DA – Touha věků 769.1 Konečně měl Ježíš klid. Dlouhý den hanobení a týrání skončil. Když poslední paprsky zapadajícího slunce ohlásily příchod soboty, ležel již Boží Syn v Josefově hrobce. Dokončil své dílo a v posvátných hodinách sobotního dne odpočíval s rukama pokojně složenýma na hrudi. (srv. TV 492.1)

Matouš 27:62-66 ⁶²Nazítří, to je po přípravě *na svátek*, se u Piláta shromáždili velekněží a farizeové ⁶³a řekli: „Pane, vzpomněli jsme si, že onen svůdce ještě za *svého* života řekl: „Po třech dnech vstanu.“ ⁶⁴Rozkaž tedy, ať je do třetího dne hrob zajištěn, aby nepřišli [jeho] učedníci, neukradli ho a neřekli lidu: „Vstal z mrtvých.“ A bude poslední blud horší než ten první.“ ⁶⁵Pilát jim řekl: „Máte stráž. Jděte a zabezpečte to, jak umíte.“ ⁶⁶Oni pak šli a zabezpečili hrob tak, že zapečetili kámen a postavili k němu stráž.